

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 48, 2016

Nummer 48, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:4608](#) 15-11-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:8193](#) 13-10-2016

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:7682](#) 22-11-2016

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:7757](#) 10-11-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:14442](#) 31-10-2016

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2016:6799](#) 13-06-2016

RECHTSPRAAK

Beëindiging van het gezag voor de geboorte van het kind.

De Raad voor de Kinderbescherming heeft verzocht het gezag van de moeder te beëindigen en de gecertificeerde instelling (GI) tot voogd te benoemen over het nog ongebooren kind.

De rechtbank oordeelt dat uit de overgelegde stukken en hetgeen ter zitting naar voren is gebracht naar het oordeel van de rechtbank is gebleken dat de moeder in het recente verleden niet in staat is geweest om een veilige, stimulerende en positieve opvoedingsomgeving te creëren voor haar twee andere kinderen. De moeder is moeilijk leerbaar gebleken ten gevolge van haar verstandelijke beperking en zij bagatelliseert de ernst van de problematiek. Er zijn onvoldoende waarborgen dat de moeder thans wel in staat zou zijn tot het bieden van meer dan basale zorg voor de baby, hetgeen een zeer groot risico op een problematische hechting van de baby teweegbrengt. De verwachting is gerechtvaardigd dat de moeder niet in staat is op een voor de baby aanvaardbare termijn de verantwoordelijkheid te dragen die toekomt aan een gezagdragende ouder. Een gezagsbeëindigende maatregel zal duidelijkheid geven voor alle betrokkenen dat het toekomstperspectief van de baby bij een passend pleeggezin ligt en niet bij de moeder.

De rechtbank is van oordeel dat aan het criterium van artikel 1:266 lid 1 sub a BW is voldaan en zal het verzoek tot beëindiging van het gezag aan de moeder toewijzen.

Kanttekening: De rechtbank stelt dat aan het criterium van artikel 1:266 lid 1 onder a BW is voldaan. Daarin staat dat de rechtbank het gezag kan beëindigen indien een minderjarige zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd, en de ouder niet in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding, bedoeld in artikel 1:247 lid 2 BW te dragen binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn. Op welke wijze is in dit geval voldaan aan dit criterium? Met geen mogelijkheid is vastgesteld dat het kind zodanig opgroeit dat het in zijn ontwikkeling wordt bedreigd. Er staat niet in de wet: zal opgroeien. En dat is terecht. Het definitief weghalen van een kind bij zijn moeder vlak na de geboorte is respectloos tegenover moeder en kind en is in strijd met artikel 8 EVRM. SW

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:7682

Zaaknummer: C/13/614102 / FA RK 16-5813

RECHTSPRAAK

Echtscheiding; koude uitsluiting. Man heeft verbouwingen betaald in woning op naam van de vrouw. Hof oordeelt dat deze betalingen ter voldoening aan een dringende morele verplichting van de man jegens de vrouw zijn gedaan.

Partijen zijn in 1987 gehuwd buiten iedere gemeenschap van goederen en zonder verrekenbeding. Zij zijn in 2007 gescheiden gaan wonen. Thans speelt de echtscheidingsprocedure.

De man heeft bij het hof aangetoond dat hij in 2004 iets meer dan € 190.000 heeft betaald aan kosten van verbouwing van de echtelijke woning. Over de vraag of de man deze betalingen ter voldoening aan een dringende verplichting van moraal en fatsoen heeft gedaan, oordeelt het hof als volgt.

De vraag of sprake is van een natuurlijke verbintenis dient naar objectieve maatstaven te worden beantwoord. De omstandigheid dat een echtgenoot heeft geïnvesteerd in de gemeenschappelijke woning die eigendom is van de andere echtgenoot, kan als een objectieve aanwijzing voor de aanwezigheid van een natuurlijke verbintenis worden beschouwd. Het ligt immers voor de hand dat een zodanige prestatie ertoe strekt te waarborgen dat de vrouw ook na het einde van het huwelijk in de woning kan blijven wonen. Deze waarborg zou niet tot zijn recht komen wanneer de vrouw het gevaar loopt de woning te moeten verkopen om aan een vergoedingsplicht jegens de man te kunnen voldoen. Het verschaffen van een zodanige prestatie zal vaak naar maatschappelijke opvattingen kunnen worden beschouwd als een prestatie die aan de vrouw op grond van een dringende morele verplichting toekomt. Daarbij zal evenwel acht moeten worden geslagen op de omstandigheden van het geval, waaronder de wederzijdse welstand en behoefte van partijen. Voor het antwoord op de vraag of sprake is van voldoening aan een natuurlijke verbintenis, is bepalend de situatie op het moment van het verrichten van de prestatie, niet hoe partijen er later blijken voor te staan.

Partijen zijn onder koude uitsluiting gehuwd en hebben zich gedurende het huwelijk rekenschap gegeven van het tussen hen geldende huwelijksvermogensregime. De beoogde scheiding van vermogens is gehandhaafd. De man heeft bij aanschaf van de woning een

vergoedingsrecht bedongen voor door hem betaalde hypotheekaflossingen. De man heeft de kosten van de verbouwing uit 2004 uit de rekening-courant met zijn bv betaald. Het gaat om een schuld van de man aan de bv. De man heeft in 2000 een bedrag van meer dan 7 miljoen gulden ontvangen uit de verkoop van zijn aandeel in een onderneming. Dit bedrag was rond 2004 niet (volledig) uitgegeven. Vanaf 2000 leefden partijen van het salaris dat de man zich toekende uit de bv. En de bedragen die de man uit de rekening-courant met de bv opnam. De vrouw had een klein eigen inkomen.

Gelet op deze stand van zaken met betrekking tot ieders welstand rond 2004 dient te worden geconcludeerd dat de man met zijn investering in de woning van de vrouw heeft voldaan aan een natuurlijke verbintenis. Bepalend is daarvoor de situatie ten tijde van de verrichte prestatie. Dat de vrouw mogelijk in de toekomst door schenkingen en/of een erfenis geld van haar ouders zal ontvangen, doet dan ook niet ter zake.

Conclusie is dat de man geen vergoedingsrecht jegens de vrouw heeft.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 15-11-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:4608

Zaaknummer: 200.175.311/01 en 200.175.312/01

RECHTSPRAAK

Vernietiging effectenleaseovereenkomst, aangegaan door een wettelijke vertegenwoordiger namens minderjarige, wegens het ontbreken van een machtiging van de kantonrechter tot het aangaan van een dergelijke overeenkomst. Geen opportunistische gebruik van de vernietigingsmogelijkheid.

Eiser heeft gevorderd dat de leaseovereenkomst met Dexia met hem als lessee wordt vernietigd. De overeenkomst was aangegaan door een wettelijke vertegenwoordiger van eiser. Eiser stelt dat er sprake was van een geldlening en dat zijn wettelijke vertegenwoordiger toestemming behoefde van de kantonrechter als bedoeld in artikel 1:345 BW voor het aangaan van die leaseovereenkomst. Omdat zijn wettelijke vertegenwoordiger deze toestemming niet heeft gekregen, heeft hij – dan wel zijn wettelijke vertegenwoordiger namens hem – de leaseovereenkomst met Dexia rechtsgeldig kunnen vernietigen op grond van artikel 1:347 BW. Dexia heeft deze stelling van eiser betwist. Volgens Dexia is de terugbetalingsverplichting verjaard.

De rechtbank overweegt dat de leaseovereenkomst voor rekening en risico van de (toen) minderjarige eiser is afgesloten. De omstandigheid dat de betalingen feitelijk door de wettelijke vertegenwoordiger zijn verricht, houdt slechts in dat een betalingsverplichting van eiser – als contractant – is nagekomen. Die betalingen dienen te worden aangemerkt als komend voor rekening en risico van eiser. Artikel 1:345 lid 1 sub d BW is derhalve van toepassing zodat (namens) eiser een beroep op de vernietigingsgrond van artikel 1:347 BW toekwam. In het onderhavige geval wordt niet uitsluitend een beroep gedaan op vernietiging wegens handelingsonbekwaamheid van de minderjarige, maar wordt een beroep gedaan op vernietiging wegens een wettelijke beperking van de handelingsbevoegdheid van de wettelijke vertegenwoordiger van eiser in zijn hoedanigheid als bewindvoerder ouder. Er is derhalve sprake van een ‘andere vernietigingsgrond’ zoals bedoeld in artikel 3:52 lid 1 sub d BW.

Artikel 1:345 BW beoogt de minderjarige te beschermen tegen – kort samengevat – bepaalde voor hem nadelige rechtshandelingen die zijn wettelijke vertegenwoordiger in zijn naam heeft verricht. Tot de meerderjarigheid is de minderjarige voor een beroep op de vernietigbaarheid

van rechtshandelingen in beginsel afhankelijk van de (een) wettelijk vertegenwoordiger. Het wettelijk stelsel brengt verder mee dat de bevoegdheid tot de vernietiging van de bewuste leaseovereenkomst eerst na het meerderjarig worden aan de (voormalig) minderjarige ten dienste is komen te staan en dat eerst op dat moment de verjaringstermijn van drie jaar een aanvang neemt. Dexia heeft geen concrete feiten of omstandigheden gesteld waaruit blijkt dat de bevoegdheid tot vernietiging eerder dan drie jaar vóór de vernietigingsbrief aan de minderjarige zelf ten dienste heeft gestaan.

Nu in het onderhavige geval de wettelijke vertegenwoordiger van eiser op het moment dat eiser nog minderjarig was, maar in ieder geval voor het einde van een periode van drie jaar nadat eiser meerderjarig zou worden, een beroep heeft gedaan op de onderhavige vernietigingsgrond, kan van verjaring geen sprake zijn. Zolang de minderjarige bevoegd is tot vernietiging zal de wettelijke vertegenwoordiger deze namens hem kunnen invoeren. Een en ander betekent dat de leaseovereenkomst door de vernietigingsbrief rechtsgeldig is vernietigd. Dit heeft tot gevolg dat alle betalingen aan Dexia op grond van deze overeenkomst moeten worden gerestitueerd.

De stelling van Dexia dat eiser misbruik van recht maakt door opportunistisch gebruik te maken van de vernietigingsmogelijkheid (een eerder afgesloten winstgevendende overeenkomst is niet vernietigd), en dat artikel 6:278 BW toegepast dient te worden, wordt door de kantonrechter verworpen. Het stond de minderjarige vrij om per overeenkomst te beoordelen of hij een beroep wilde doen op de beschermende bepalingen van artikel 1:345 BW. De minderjarige is niet verplicht elke overeenkomst met Dexia te vernietigen. Immers, dit artikel beoogt de minderjarige te beschermen tegen voor hem nadelige rechtshandelingen die zijn wettelijke vertegenwoordiger in zijn naam heeft verricht.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 10-11-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:7757

Zaaknummer: DX EXPL 16-3

RECHTSPRAAK

Betekening en openlijke bekendmaking echtscheidingsbeschikking aan de wederpartij die geen bekende woon- of verblijfplaats binnen of buiten Nederland heeft, onder meer door plaatsing in de Staatscourant. Betekening en openlijke bekendmaking zijn cumulatieve vereisten. Rechtbank oordeelt dat één publicatie in de Staatscourant voldoende is ter voltooiing van zowel de betekening als de openlijke bekendmaking.

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand omdat nog niet alle betekeningshandelingen hebben plaatsgevonden. Van die weigering gaat verzoekster in beroep.

Indien de wederpartij een onbekende woon- of verblijfplaats in Nederland dan wel het buitenland heeft, dient de echtscheidingsbeschikking conform artikel 54 lid 4 Rv betekend te worden (betekening aan het parket van het Openbaar Ministerie en plaatsing van een uittreksel van een exploit in de *Staatscourant*). Verder dient de echtscheidingsbeschikking openlijk bekend gemaakt te worden door plaatsing van een uittreksel van de beschikking in de *Staatscourant* (artikel 802o lid 2 Rv). Het gaat hier om twee cumulatieve voorwaarden.

In dit geval heeft één publicatie in de *Staatscourant* plaatsgevonden van zowel het uittreksel van het exploit als het uittreksel van de echtscheidingsbeschikking. De ambtenaar van de burgerlijke stand betwist dat met één publicatie kan worden volstaan. De *Staatscourant* heeft verschillende rubrieken, namelijk de rubriek 'openbaar exploit', waarin uittreksels van exploten worden gepubliceerd en de rubriek 'ontbindingen huwelijk', waarin ontbindingen van een huwelijk worden bekendgemaakt. De verzoeker meent dat met één publicatie kan worden volstaan.

De rechtbank oordeelt dat uit de wet noch de wetsgeschiedenis of jurisprudentie volgt dat de bekendmaking van het exploit van betekening ex artikel 54 lid 4 Rv en de bekendmaking van het uittreksel van de echtscheidingsbeschikking ex artikel 82o lid 2 Rv in twee aparte publicaties of onder een bepaalde rubricering dienen te geschieden. Dat kan in één publicatie

waarbij wel aan de wettelijke vereisten voor beide openlijke bekendmakingen moet zijn voldaan. Dat de *Staatscourant* verschillende rubrieken hanteert maakt dit niet anders.

De rechtbank gelast de ambtenaar van de burgerlijke stand tot inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand over te gaan.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 31-10-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:14442

Zaaknummer: C/09/507682 / FA RK 16-2182

RECHTSPRAAK

Naast een informatie- en consultatieplicht legt het hof aan de moeder ook een verplichting op om voor 1 maart 2017 statusvoorlichting te geven.

De vader heeft in hoger beroep verzocht dat de moeder de kinderen statusvoorlichting geeft. De moeder heeft aangevoerd dat er contra-indicaties zijn om de kinderen, die kwetsbaar zijn, nu voor te lichten. Het hof overweegt dat uit het in artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op privéleven en meer in het bijzonder het recht op persoonlijke identiteit, voortvloeit dat een kind recht heeft te weten van wie het afstamt. Afstammingsvoorlichting geeft het kind informatie over zijn genetische afstamming. Statusvoorlichting strekt ertoe een eventueel onjuist beeld bij het kind omtrent zijn afstamming te corrigeren. In dit geval beschouwen de kinderen ieder een andere man als hun vader. Het hof is met de Raad voor de Kinderbescherming van oordeel dat het in het belang van de kinderen is dat zij worden geïnformeerd over wie hun biologische vader is teneinde een ontwikkelingsbedreiging te voorkomen. Anders dan de moeder aanvoert, hoeven de kinderen niet geïnformeerd te worden over het verleden en de conflicten tussen de ouders maar gaat het puur om statusvoorlichting. Het hof gaat er daarbij van uit dat de moeder samen met hulpverlening zal kijken hoe de statusvoorlichting aan de kinderen het beste kan worden vormgegeven. Het hof zal daarom de moeder enige tijd geven om de statusvoorlichting voor te bereiden en zal bepalen dat de statusvoorlichting uiterlijk 1 maart 2017 dient plaats te vinden.

Het hof acht het vaststellen van een omgangsregeling tussen de vader en de kinderen in het onderhavige geval in strijd met de zwaarwegende belangen van de kinderen. Voor de kinderen is het allereerst van belang dat zij door hun moeder worden ingelicht over hun vader. Naar het oordeel van het hof dient de moeder voorlopig de ruimte te worden gegeven om statusvoorlichting op gang te brengen om de vader een plek in het leven van de kinderen te geven, voordat eventueel tot een (opbouw van een) omgangsregeling kan worden gekomen.

Het hof is er niet van overtuigd dat de moeder, zonder de stimulans van een dwangsom, zal voldoen aan haar bij beschikking opgelegde plicht de vader te informeren en consulteren. Het hof heeft daarom op aanvullend verzoek van de vader een dwangsom gekoppeld aan de

nakoming van de (toekomstige) informatie- en consultatieplicht.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-10-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:8193

Zaaknummer: 200.190.474

RECHTSPRAAK

Verklaring van overlijden. Vermiste heeft zich aangesloten bij gewapende strijd in Syrië. Staat overlijden van vermiste vast?

Het primaire verzoek luidt dat de rechtbank zal verklaren dat de vermiste is overleden. Hij heeft de Nederlandse nationaliteit. Zijn inschrijving in de BRP (basisregistratie personen) is opgeschort wegens 'Emigratie'.

De vermiste heeft zich in 2013 aangesloten in Syrië bij de gewapende strijd. Hij is volgens zijn vader, de verzoeker, in Aleppo ernstig gewond geraakt. Zijn vrouw met wie hij een islamitisch huwelijk was aangegaan, heeft dat aan een broer van de vermiste verteld tijdens een telefoongesprek. Nadien is bericht dat de vermiste was overleden. Er zijn foto's overgelegd van de vermiste na zijn overlijden alsmede videobeelden van zijn begrafenis.

De officier van justitie trekt in twijfel of de persoon die begraven wordt daadwerkelijk is overleden en of dit de vermiste is. De rechtbank heeft het beeldmateriaal bekeken en op grond daarvan de overtuiging bekomen dat het overgelegde beeldmateriaal de begrafenis toont van een overleden persoon en dat deze persoon daadwerkelijk de vermiste is. De rechtbank neemt hierbij de verklaring van de ouders en de overige familieleden in aanmerking dat er bij hen geen enkele twijfel bestaat dat de persoon op de foto's en de film de vermiste, hun zoon en (half)broer is. De familie heeft verder verklaard dat zij al bijna twee jaar geen contact meer hebben gehad met vermiste, terwijl hij voor zijn (vermeende) overlijden contact met hen had.

De officier van justitie heeft naar voren gebracht dat de vermiste er belang bij zou kunnen hebben dat men hem dood waant en dat terroristische organisaties die actief zijn in het jihadistische strijdgebied, waarvan de vermiste vermoedelijk deel uitmaakte, de professionaliteit bezitten om een overlijden te kunnen veinzen. De officier heeft opgemerkt dat zich eerder vergelijkbare situaties hebben voorgedaan waarbij later bleek dat het overlijden van de betreffende persoon was voorgewend. De rechtbank overweegt dat er geen concrete aanwijzingen zijn – ook niet door de officier aangedragen – dat de vermiste thans nog in leven zou zijn en dat de begrafenis in scène zou zijn gezet. Aan deze stellingen van de officier gaat de rechtbank dan ook voorbij.

Na de zitting heeft de officier nog verzocht om het in geding gebrachte filmmateriaal op authenticiteit te laten onderzoeken door het Nederlands Forensisch Instituut, alsmede verzoeker opdracht te geven de melding van de vrouw van de vermiste controleerbaar aannemelijk te maken. De rechtbank wijst beide verzoeken af.

Alle omstandigheden in aanmerking genomen kan naar het oordeel van de rechtbank worden vastgesteld, nu het lichaam van de vermiste niet is kunnen worden teruggevonden, dat het overlijden van de vermiste als zeker kan worden beschouwd. De rechtbank wijst het primaire verzoek toe.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 13-06-2016

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2016:6799

Zaaknummer: C/09/495184 / FA RK 15-6692